

ем това). Те имат някакъв опит от други места в града и могат да ги сравняват с местата в своя квартал – това не го прави по-малко свой, но ги прави по-чувствителни към самото съществуване на гето в близост до центъра на София.

6. Квартал „Христо Ботев“: споделено минало – разделено бъдеще

Независимо че жителите на „Христо Ботев“ в по-голямата си част не се идентифицират като роми, а от нашите респонденти нито един не заяви, че е от ромски произход, почти всички интервюирани някак признават, че другите ги разпознават като роми, било защото кварталът се приема да е ромски, било защото самият човек е разпознат като ром. Дали от това напрежение между самоидентификация – идентификация от другите се поражда желание да се живее другаде е трудно да се каже, защото има още едно напрежение: „ние, старите жители на квартала“ – пришълците-цигани: кварталът е бил много по-добър в миналото, преди тяхното нашествие; бил е тих и спокоен, а сега не е такъв; заговорило се е лошо за квартала, откакто дойдоха „те“ – циганите от други квартали на София и от други села и градове. Описанията на квартала и свързаността с квартала са значително по-нюансирани и нюансите се появяват не само между респондентите, а и в говоренето на повечето от тях:

- в квартала има много неща, които бих искал/а да се променят, но това е „моят“ квартал;

- кварталът беше по-добър, появиха се „лоши хора“, но аз съм си свикнал/а с него;

- кварталът е добър, аз съм свързан/а с него, но мога да живея и другаде;

- това е „моят“ квартал, защото тук съм се родил/а и израснал/а, но искам да живея другаде, защото за квартала се говори лошо;

- за квартала се говори лошо, защото надойдоха „лоши хора“ – цигани; и т.н.

Тези различни описания на квартала и отнасяния към него са ясен знак, че нашите респонденти **не са обвързани с**